

Sygn. akt I CSK 4394/22

POSTANOWIENIE

Dnia 14 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Janiszewska

w sprawie z wniosku A. Corp. LLC w N. (Stany Zjednoczone Ameryki)
z udziałem A. (Switzerland) AG w Z.(Szwajcaria)
o stwierdzenie wykonalności orzeczenia sądu państwa obcego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 14 października 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika
od postanowienia Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 22 października 2021 r., sygn. akt VII AGz 215/21,

- 1. odrzuca skargę kasacyjną,**
- 2. zasądza od A. (Switzerland) AG w Z.(Szwajcaria) na rzecz A. Corp. LLC w N. (Stany Zjednoczone Ameryki) kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Uczestniczka A. (Switzerland) AG z siedzibą w Z.(Szwajcaria) wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Apelacyjnego w Warszawie, oddalającego i odrzucającego w części zażalenie skarżącej na postanowienie Sądu pierwszej instancji w sprawie z wniosku A. Corp. LLC z siedzibą w N. (Stany Zjednoczone Ameryki) o stwierdzenie wykonalności orzeczenia państwa obcego. Skargę wniesiono 29 kwietnia 2022 r.; termin na jej wniesienie upływał 4 maja 2022 r. Następnie, pismem z 10 czerwca 2022 r., pełnomocnik skarżącej, na skutek dokonanego przez Sąd drugiej instancji wezwania, przedłożył datowany na 3

czerwca 2020 r. dokument pełnomocnictwa, z którego treści wynika, że w ostatnio wskazanej dacie r. pr. A. K. został umocowany do działania w imieniu uczestniczki przed Sądem Najwyższym, w tym do wniesienia skargi kasacyjnej od wydanego w sprawie wyroku (k. 1491). Uczestniczka wskazała również, że „potwierdza i uznaje wszystkie dotychczas dokonane w sprawie czynności”.

Wnioskodawczyni wniosła o m.in. o zasądzenie od uczestniczki kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna podlegała odrzuceniu.

Z przedstawionych na wstępie okoliczności wynika, że pełnomocnik pozwanej nie był uprawniony do wniesienia skargi kasacyjnej ani w dniu jej wniesienia (29 kwietnia 2022 r.), ani w dniu, w którym upływał termin do wniesienia tego środka zaskarżenia (4 maja 2022 r.). Nadesłany później dokument, choć zawierał stosowne upoważnienie, został sporządzony po upływie terminu do wniesienia skargi kasacyjnej. Tym samym należy uznać, że nie został usunięty brak formalny skargi kasacyjnej w postaci niewykazania umocowania do reprezentacji wnioskodawczyni w postępowaniu kasacyjnym. Dokument sporządzony 3 czerwca 2022 r. nie mógł bowiem uprawniać do złożenia skargi kasacyjnej, skoro termin do wniesienia skargi upłynął w dacie wcześniejszej.

Wprawdzie istnienie procesowego stosunku pełnomocnictwa należy odróżnić od faktu wykazania jego udzielenia, a uchybienie obowiązкови unormowanemu w art. 89 § 1 k.p.c., dotyczącemu dołączenia do akt sprawy pełnomocnictwa, nie przesądza o niedopuszczalności środka zaskarżenia i stanowi tylko brak formalny pisma procesowego, zasadniczo uniemożliwiający nadanie mu dalszego biegu, jednak w sprawie konieczne było odrzucenie złożonej przez pozwaną skargi kasacyjnej. Sąd Apelacyjny dokonał już bowiem wezwania do uzupełnienia braków skargi, m.in. przez „złożenie pełnomocnictwa obejmującego umocowanie do wniesienia skargi kasacyjnej” (zarządzenie – k. 1485, wezwanie – k. 1486, dowód doręczenia wezwania – k. 1489). Skarżąca nie zrealizowała tego wezwania, gdyż z przedłożonego przez nią dokumentu jednoznacznie wynika, że pełnomocnictwa uprawniającego do złożenia skargi kasacyjnej udzielono dopiero w dniu

sporządzenia tego dokumentu, czemu dano wyraz, wskazując, iż osoba upoważniona do reprezentacji spółki „udziela pełnomocnictwa” – a zatem że stosunek pełnomocnictwa (w zakresie upoważniającym do działania przed Sądem Najwyższym) nie istniał wcześniej, w szczególności w dacie wniesienia skargi ani w ostatnim dniu terminu na dokonanie tej czynności.

Nie mogła być także uznana za skuteczną próba „potwierdzenia” oraz „uznania” przez uczestniczkę czynności w postaci złożenia przez r. pr. A. K. skargi kasacyjnej z przekroczeniem granic udzielonego mu umocowania. W kontekście opisanych działań należy przypomnieć, że możliwość potwierdzenia czynności procesowych dokonanych przez pełnomocnika procesowego działającego bez należytego umocowania nie obejmuje tych czynności procesowych, których dotyczy przymus adwokacko-radcowski (uchwała – 7 – Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2009 r., III CZP 118/08).

Powyższe oznacza, że, po pierwsze, braków skargi nie usunięto w terminie, a po drugie – że skarga kasacyjna podlegała odrzuceniu jako sporządzona przez osobę nieuprawnioną (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 27 listopada 2009 r., II CSK 399/09, z 16 kwietnia 2014 r., II CSK 587/13 oraz z 28 sierpnia 2019 r., III CSK 61/19, z 26 lutego 2021 r., I CSK 347/20). Odrzucenia takiego powinien dokonać już Sąd drugiej instancji, a wobec niepodjęcia takiego rozstrzygnięcia, konieczne stało się odrzucenie skargi kasacyjnej przez Sąd Najwyższy – na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. w zw. z art. 398⁶ § 3 k.p.c. Jedynie na marginesie należy dodać, że orzeczenie Sądu Apelacyjnego zaskarżone zostało w całości, choć skarga kasacyjna przysługiwała wyłącznie od jego punktu II; w przypadku pozostałych punktów autonomiczną podstawą odrzucenia skargi była jej ogólna niedopuszczalność.

O kosztach orzeczono na podstawie § 8 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800 z późn. zm.).

Z uwagi na powyższe orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

[as]

